

jeg tror, at de ærede Medlemmer, der have hørt paa den ærede Ordfører, have faaet et lignende Indtryk. Jeg vil f. Eks. blot pege paa een Ting. Naar den ærede Ordfører talte om, at Konkurrencen skulde bidrage til at skabe bedre Forhold endogsaa for Kunsten, synes det unægtelig at være en Teori, der, hvis den skal overføres paa Næringslivet i al Almindelighed, ligefrem fortjener at blive optaget af det ærede Medlem, der er Sekretær i Fællesrepræsentationen for „Dansk Haandværk og Industri“, for at han muligvis kunde gøre den mere anvendelig i dansk Næringsliv i Almindelighed. Jeg har endnu aldrig vidst, at man ved at beskatte en Virksomhed har nogen som helst Garanti for at udvikle den paa en fordelagtigere Maade, og jeg tror heller ikke, at det paa nogen Maade gælder for Teatrene, at de skulde udvikle sig til bedre Kunstanstalter, fordi de beskattes. Det er tilmed moralsk ganske forkasteligt af Staten at paalægge en saadan Skat. Først giver Staten Folk en Bevilling og derefter siger den: Nu kunne I ernære jer, Godtfolk, men vi beskatte jer ganske vist, for at I skulle spille fallit. Jeg synes, at dette er, for at bruge et mildt Udtryk, i højeste Grad urimeligt og uretfærdigt.

Man har fra de særlig interesserede Parters Side i Kulturens Navn rejst en Protest specielt mod Teaterskatten. Der er talt saa meget om Kulturen i de sidste Dage, saa jeg er ked af at skulle bruge dette Udtryk, men ikke desto mindre, Udtrykket findes, og vi maa regne dermed. Det er karakteristisk nok, at en Del af de Herrer i Teaterverdenen, der have rejst denne stærke Kritik mod Lovforslaget, er Folk, der under den sidste Militærlovs Behandling vare i høj Grad interesserede i, at man fik gennemført et Forsvar, som Danmark kunde være tjent med. Jeg nævner f. Eks., at Direktør Lindstrøm ved det ny Teater var med blandt de Underskrivere, der krævede et forsvarligt Forsvar. Den samme Direktør kalder nu dette Forslag et Slag af Bønderne mod København. Det er endda „Den tapre Landsoldat“, her er Tale om. Hvorledes skal det saa gaa med de andre? En anden Teaterdirektør, Johannes Nielsen ved Folketeatret, betegner Forslaget som vanvittigt og synes saaledes politisk set at ville insinuere, at der er noget galt med den højtærede Finansministers Forstand.

Der foreligger endelig en Adresse, som Ordføreren for Resten allerede har omtalt, og hvor der udtales en meget stærk Kritik over Lovforslaget. Det er ikke nogen Trøst

for de Herrer, der mene at burde yde Forslaget deres Tilslutning, at der synes at være en lille Forskel i Opfattelsen mellem en enkelt af de Direktører, der have underskrevet Adressen, og de andre. Den enkelte Direktør, Hr. Wulff, som skal lede Centralteatret, er jo saaledes stillet, at han har Varieté- og Teaterbevilling samlet i eet. Han er derfor nødt til at tage Afstand i sin Udtalelse, han maa udtale sig noget anderledes end de Herrer Teaterdirektører i Almindelighed. Men det forekommer mig ikke i nogen Henseende at være et Forsvar for det her foreliggende Forslag. Jeg er nemlig ikke stemt for, at man skal gaa strengere til Værks overfor Variétéerne end overfor Teatrene. Det glæder mig, at jeg i saa Henseende er enig med den ærede Ordfører, selv om det var under Hensyn til Skattens Indkomst, at han var af den Opfattelse, at man ikke burde gøre nogen saadan Forskel.

Jeg vil ogsaa gøre opmærksom paa, at dette Spørgsmaal ikke er specifikt københavnsk. Det er ikke blot, som udtalt, et Slag af Bønderne mod København — jeg tror heller ikke, at den Form, som den paagældende Direktør anvendte, kan forsvares — men det er ogsaa et Slag mod de Teaterforestillinger og de Forlystelser, som finde Sted udenfor København, og som jo ogsaa ere af Interesse for Landboerne. Man retter i al Almindelighed et Slag mod de Forlystelser, som dog i ikke ringe Grad høre med til, hvad jeg vil kalde Livets Fornødenheder. At sigte dem, undersøge, hvilke der skulle kaldes gode, og hvilke der skulle kaldes mindre gode, tilkommer ikke os. Det bliver et Spørgsmaal om Befolkningens aandelige Dannelse, hvorledes den vil stille sig, naar den ønsker at vælge sine Adspredelser. Vi ere ikke satte til at være Barnepiger for de Glæder, Befolkningen agter at nyde.

Det er højt besynderligt, hvilke Resultater man kommer til, naar man er inde paa en Sag som denne. Det siges i § 4, at man kan eftergive eller nedsætte Afgiften, naar der er Tale om almennyttige Formaal. Er nu f. Eks. det kongelige Teaters Forestillinger et almennyttigt Formaal? Thi saa kan man nedsætte eller eftergive Skatten. Men ere de andre Teatres Forestillinger mindre almennyttige? Der staar over det kongelige Teater: „Ej blot til Lyst“, og jeg antager heller ikke, at der er ret mange her, der ville karakterisere Teatrets Forestillinger som blotte Forlystelser. Naar der staar: „Ej blot til Lyst“, er det, fordi det, der præsteres paa Teatret, er